

საქმე №1ბ/20-19

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი
საქართველოს სახელით

29 იანვარი, 2019 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
მოსამართლე მზია ლომთათიძემ

ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ კა-----ის სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე **ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა სისხლის სამართლის საქმე:**

სა-----ის მიმართ, დაბადებულის 1-----ს, პირადი #-----, საქართველოს მოქალაქის, რეგისტრირებულის მისამართზე: ქ. ახალციხე, ბ-----, ფაქტობრივად მცხოვრების: ქ. ახალციხე, 9-----ში, დანაშაულისათვის, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით.

აღწერილობით - სამოტივაციო ნაწილი:

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 25 დეკემბრის განაჩენით სა-----ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 01 წლის ვადით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 64-ე მუხლის გამოყენებით გამოსაცდელ ვადად დაუწესდა 02 წელი.

სა-----ს მსჯავრი დაედო მასზედ, რომ მან ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე, 119-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, წინასწარი შეცნობით არასრულწლოვანის მიმართ.

კერძოდ, პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად ჩათვალა, რომ:

2018 წლის 21 სექტემბერს ქ. ახალციხეში 9-----ში მცხოვრებმა სა-----
-----მა არასრულწლოვან 2----- წელს დაბადებულ შვილს ნი-----ეს ხელის
რამდენჯერმე დარტყმით თავისა და ტანის არეში მიაყენა ფიზიკური
შეურაცხყოფა, ძალადობრივი ქმედების შედეგად არასრულწლოვანმა ნი-----ემ
განიცადა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი და მიიღო სხეულის მსუბუქი ხარისხის
დაზიანება ჯანმრთელობის მოუშლელად.

განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ახალციხის რაიონული
პროკურატურის პროკურორმა კა-----მა და ითხოვა ახალციხის რაიონული
სასამართლოს 2018 წლის 25 დეკემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანა სასჯელის
ნაწილში და სა-----ისათვის უფრო მკაცრი სასჯელის დანიშვნა
თავისუფლების აღკვეთის სახით, მისი პირობითად ჩათვლის გარეშე, შემდეგ
გარემოებათა გამო:

აპელანტს მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი არის
უკანონო და დაუსაბუთებელი, რადგან დანიშნული სასჯელი ვერ
უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს; აპელანტის აზრით, თუ მოსამართლე სა-----
-----ს დაუნიშნავდა სასჯელის სახედ თავისუფლების აღკვეთას, რასაც არ
ჩაუთვლიდა პირობითად, აღნიშნული გახდებოდა საფუძველი
მსჯავრდებულისათვის მომავალში საზოგადოებაში უსაფრთხო ინტეგრაციის და
იქნებოდა დამაფიქრებელი მის მიერ ჩადენილი ქმედების უკეთ გაცნობიერების,
შეამცილება სა-----ის მიერ ახალი დანაშაულის ჩადენის რისკს, რითაც
თავისთავად ხელი შეეწყობოდა სამართლიანობის აღდგენას. განაჩენის
დადგენისას სასამართლომ საერთოდ არ გაითვალისწინა არასრულწლოვანი
დაზარალებულის მდგომარეობა, მოძალადე დედის მხრიდან მისთვის
დაუნდობელი ფიზიკური შეურაცხყოფის მიყენების გამო მიღებული
დაზიანებები, რის გამოც დაზარალებული, რომელიც არის არასრულწლოვანი და
უმწეო, იმყოფება სტრესის და მუდმივი ძალადობრივი ზემოქმედების
მოლოდინის მდგომარეობაში, აღნიშნულ შემთხვევაში საინტერესოა
მოსამართლის ხედვა სამართლიანობის აღდგენასთან დაკავშირებით, ბრალდების
აზრით, აღნიშნული განაჩენი იმდენად ლმობიერია, რომ მსჯავრდებულს,
მიუხედავად მისი წარსულში ჩადენილი ძალადობრივი ქმედების ნასამართლობის
გაქარწყლებისა უქმნის დაუსჯელობის სინდრომს, რაც მისთვის სტიმულის
მიმცემი და წამახალისებელიც კი არის, ასევე გაუგებარია რა ფაქტორმა შეუქმნა
მოსამართლეს შემწყნარებლური შინაგანი რწმენა მართლაც, რომ
წამახალისებელი განაჩენის დადგენისა, რაც ასევე ერთგვარად მიანიშნებს
სასჯელის უკანონოებაზე, დაუსაბუთებლობაზე და სიმსუბუქეზე.

მსჯავრდებულმა სა-----მა წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრის
შესაგებელით მხარი არ დაუჭირა სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას და ითხოვა
ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 25 დეკემბრის განაჩენის ძალაში
დატოვება.

სასამართლომ შეისწავლა საქმეში არსებული მასალები და მივიდა დასკვნამდე, რომ სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებანი და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა მათ. საქმის ფაქტობრივ გარემოებებსა და კვალიფიკაციას არც აპელანტი ხდის სადავოდ. მსჯავრდებულის მიერ ოჯახური ძალადობის ჩადენის ფაქტი, გარდა მისი აღიარებითი ჩვენებისა, დადასტურებულია საქმეში არსებული უდავოდ ცნობილი მტკიცებულებებით, ესენია: დაზარალებულ ნი-----ის გამოკითხვის ოქმი, მოწმეთა გამოკითხვის ოქმები, სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა N----- და სხვა უდავო მტკიცებულებათა ერთობლიობა.

რაც შეეხება პროკურორის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას მსჯავრდებულისათვის დანიშნული სასჯელის დამძიმების თაობაზე, პალატა არ ეთანხმება და განმარტავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლომ უნდა გაითვალისწინოს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები, კერძოდ, დანაშაულის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი და მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, დამნაშავის წარსული ცხოვრება, პირადი და ეკონომიკური პირობები, ყოფაქცევა ქმედების შემდეგ.

ამასთან, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას.

პალატა აღნიშნავს, რომ სა-----ს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოება არ გააჩნია, ხოლო მისი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებას წარმოადგენს ჩადენილი დანაშაულის აღიარება. ასევე ის გარემოება, რომ მან მტკიცებულებები არ გახადა სადავოდ, ხელი შეუწყო სწრაფი მართლმსაჯულების განხორციელებას.

პალატა არ იზიარებს აპელანტის მოსაზრებას, რომ დანიშნული სასჯელი ზედმეტად ლმობიერია და ვერ უზრუნველყოფს დანაშაულის მიზნების მიღწევას. პალატას მიაჩნია, რომ პირობითი მსჯავრი საკმარისი იქნება ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და დანაშაულის ჩამდენი პირის რესოციალიზაციისათვის, სასჯელის გამკაცრება არ არის აუცილებელი და შესაბამისად განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილით, 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და მე-2 ნაწილით,

დაადგინა:

ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ კა-----ის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდეს.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 25 დეკემბრის განაჩენი დარჩეს უცვლელად.

სა-----ი (პ-----) ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 01 წლის ვადით. **სა-----ს** საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე დანიშნული სასჯელი 01 წელი ჩაეთვალოს პირობით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 64-ე მუხლის გამოყენებით გამოსაცდელ ვადად დაუწესდეს 02 წელი.

პირობითი მსჯავრის ნაწილში განაჩენის აღსრულებაზე, "არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ" საქართველოს კანონის მე-2 და მე-5 მუხლის თანახმად, კონტროლი დაევალოს არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნული სააგენტოს პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის (იურიდიული მისამართის) მიხედვით;

სა-----ის (პ-----) მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება გირაო გაუქმებულია.

ყადალა მოეხსნას გირაოს უზრუნველსაყოფად 3000 ლარის ფარგლებში დაყადაღებულ ა-----ს (პ-----) საკუთრებაში არსებულ 25000 ლარის ღირებულების უძრავ ქონებას, მდებარე დ. ასპინძა, ს----- განაჩენის კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გამოტანისთანავე შევიდეს კანონიერ ძალაში.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით მისი გამოტანიდან ერთი თვის ვადაში საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით.

მოსამართლე

მ. ლომთათიძე

